

1. SKOLBIBLIOTEKARIENS LÅNGA, RÖDA HÅR.
Ibland är det utsläppt, men för det mesta har hon det i en stor bulle mitt på huvudet. Det ser ut som eld.
2. Det sneda leendet jag får av tjejen som jobbar på Pressbyrå när hon säger: "Får jag kika på ditt legga?" trots att jag har varit där en gång i veckan sen jag fyllde arton.
3. Blicken Björk ger mig varje gång vi råkar få ögonkontakt i matsalen. Som om vi delar en hemlighet, fastän alla i hela skolan vet att vi ligger.
4. Vecket som bildas mellan låret och ljumsken på Miras storsyster när hon ligger och solar på gården, de vita hörlurarna som kontrasterar hennes hud och de stora solglasögonen som gör så att man aldrig vet om hon blundar eller ser rakt på en.
5. Känslan av att kyssa en ny person för första gången. Du vet hjärtklappningen, endorfinerna, övertygelsen om att man är utvald.
Här ovanför har jag listat några av mina favoritsaker i världen.
Låt stå.
Ibland kan jag skämmas över hur mycket tid

jag ägnar åt att tänka på sånt här. När jag sitter på tunnelbanan och råkar få ögonkontakt med en främling kan jag inte undgå att undra vad den skulle tycka om mig om den visste vad jag sitter där och tänker på. För jag tänker på de här sakerna konstant. På tunnelbanan, vid övergångsstället i väntan på att det ska bli grönt ljus, på kvällen när jag ligger i sängen, på lektionen när Olle har genomgång.

Jag tänker på de här sakerna oftare än vad jag tänker på matte (som jag kanske kommer få F i och därför tänker på så mycket att jag får ont i magen), jag tänker på dem oftare än jag tänker på mina föräldrar (som väl ändå förtjänar lite mer omtanke från mitt håll kan man tycka), jag tänker på dem oftare än vad jag tänker på att andas (vilket är en livsnödvändighet).

Men sen tänker jag: Är det så fel då?

Är det verkligen så fel?

Nej, det är det inte.

UNDEF

1

”JAG ERKÄNNER HÄRMED att det här är ett flasko.”

Mira lipade mot sin spegelbild. Ögonskuggan hade smetats ut till en guldig massa och hennes ögonvitor var rödkantrade. Jag satt på toalettet med en envis huvudvärk som dunkade mot tinningarna och försökte att inte dö av uppgivenhet.

Vi var strandade i en jävla mardröm.

Jag säger att vi var strandade för det var så det kändes – visst, vi hade enkelt kunnat ta på oss våra skor, gå ut genom ytterdörren, gå hundra meter genom parken och ta tunnelbanan hem, men det skulle vara ett misslyckande. Och vi var inte såna som misslyckades.

Nu var det så att flera veckors fräskande äntigen hade gett resultat: Miras storasyster hade bjudit in oss till sin värld, världen vi hade trott skulle bestå av tusentals tjugo-nånting-åringar som var snyggare och smartare än alla vi kände.